

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM

Thất Lão Kiếm Cừ

huế Vĩ nổi giận:

—Ai là tiểu huynh đệ của lão trượng?

Lão nhân bây giờ tỏ lộ hảo cảm đối với Nhuế Vĩ rõ rệt. Lão vẫn cười, thốt:

—Cũng được, ta không gọi tiểu huynh đệ nữa. Người nên hiểu, bọn nông phu đó do Diệp Sĩ Mưu đưa đến phục dịch ta. Đương nhiên ta phải nuôi chúng chứ, nếu không thì khi nào chúng chịu ở với ta! Có điều chúng si dại quá, thấy ta ăn rắn sống, chúng cũng bắt chước ăn rắn sống như ta.

Nhuế Vĩ tính hỏi tại sao lão lại ăn sống đầu rắn độc mà không sợ trúng độc, nhưng chàng không muốn nói chuyện vu vơ với lão ta nữa. Chàng hỏi:

—Bọn nông phu đó cũng bị tà thuật của Diệp Sĩ Mưu lung lạc?

Lão nhân gật đầu:

—Đúng vậy! Nếu không thì làm gì chúng an tâm lưu lại trong cốc với ta?

Nhuế Vĩ ánh tay lên đốc kiếm trầm giọng thốt:

—Lão trượng! Chúng ta không còn chi để nói nữa, lão trượng đã giết Pháp Hải, giết một số người khác, giết quá nhiều kẻ vô can lắm rồi, tội lão trượng đáng chết. Hôm nay tại hạ quyết báo cừu cho họ. Lão trượng hãy lấy kiếm, chúng ta hãy động thủ với nhau!

Lão nhân thở dài:

—Ý! Người không muốn đàm đạo với ta một lúc nữa sao? Người muốn động thủ liền, ta cũng chiều ý người, song rất tiếc là ta cô độc vẫn hoàn cô độc, mãi mãi về sau biết còn gặp ai như người nữa chẳng? Người chờ một chút, ta vào nhà lấy kiếm!

Thốt xong lão lê xác thân ử rữ chậm chạp bước vào nhà.

Thấy lão quá già nua, gần như lụm cùm, Nhuế Vĩ than thầm: “Đáng thương cho lão lắm! Chừng như lão tịch mịch từ lâu lắm rồi! Tại sao lão ẩn cư tại đây? Lão có nỗi niềm thương cảm gì?”

Không lâu lắm, một người từ trong nhà đi ra, lão nhân theo sau người đó.

Người đó vận áo đen, đội mũ đạo sĩ, tuổi độ bốn mươi, tướng mạo thanh nhã. Xem ra, không phải là một phần tử xấu. Y cầm thanh kiếm, thần thờ đi đến sân phơi lúa.

Nhuế Vĩ lắc đầu, thầm nghĩ: “Lại một người nữa trúng tà thuật của Diệp Sĩ Muu! Chẳng rõ thân phận của y như thế nào tại Vũ Dương Sơn.”

Lão nhân cũng có một thanh kiếm nơi tay, nhưng lại là một thanh trúc kiếm.

Nhuế Vĩ cau mày hỏi:

—Tại sao lão trượng lại dùng trúc kiếm? Phải biết thanh mộc kiếm của tại hạ chẳng phải tầm thường đâu nhé! Nó bằng Huyền Thiết Mộc đấy! So với báu kiếm, nó không kém chút nào.

Lão nhân mỉm cười:

—Tâm địa của ngươi khá lắm! Thật tình ta không muốn so kiếm với ngươi chút nào!

Nhuế Vĩ rút kiếm, ngưng ánh mắt chờ.

Lão nhân tiếp:

—Ta cao tuổi hơn ngươi, đương nhiên công lực phải thâm hậu hơn. Vậy để cho cuộc đấu được công bình, ta nhường cho ngươi xuất chiêu trước.

Nhuế Vĩ cao giọng:

—Đây là một cuộc đấu sanh tử, không thể có việc nhường trước đánh sau gì cả!

Lão nhân thốt:

—Ta không nhường, cũng phải nhường, bởi bắt buộc phải vậy. Ngươi chưa biết kiếm pháp của ta như thế nào, nếu xuất thủ mà ta thắng ngươi ngay, thì ta đâu có vinh hạnh gì, mà bại như vậy, ngươi cũng phải ức chứ!

Lão quét thanh trúc kiếm qua một đường ngang, kiếm kêu cong cong, biểu hiện một công lực khiếp người.

Nhuế Vĩ tự xét mình còn kém lão rất xa.

Rồi trúc kiếm xẹt đến ngực đạo sĩ, nhưng đạo sĩ lơ lơ lảo lảo, không hề đón đỡ. Lão nhân thu trúc kiếm về. Nơi ngực của đạo sĩ, có đến bảy tám vết thương, máu tươi rớm ra, nhuộm đỏ ngực áo rách.

Lão nhân nạt khế:

—Quy Chân! Chú ý đến kiếm của ta!

Trúc kiếm lại bay vút, tiếng gió vu vu cứ mỗi lần kiếm chạm đạo sĩ, là có bảy tám vết thương nơi mình đạo sĩ, nếu ai để ý, tất nhận thấy bao nhiêu vết thương đều dài ngắn, sâu cạn bằng nhau.

Có lẽ thọ thương nhiều nên đạo sĩ bị chấn động mạnh, vì đau đớn, nhân cảnh bùng dậy, phản công dữ dội. Song vô ích, đạo sĩ chẳng làm gì được lão nhân, trái lại tiếp tục nhận những nhát kiếm thần tốc khắp mình.

Nhuế Vĩ nhận thấy, đạo sĩ chưa phải là đối thủ của lão nhân, lão nhân có thể giết ngay đạo sĩ lúc xuất phát hai ba chiêu đầu, song chẳng biết tại sao lão không giết, cứ quây quần hành hạ đạo sĩ từ từ. Muồng tượng lão nhân có ý giữ cái mục tiêu còn sống lâu lâu, để lão thực nghiệm một kiếm pháp, tinh luyện những chiêu tân kỳ.

Nhuế Vĩ mấy phen toan vào cuộc, tiếp trợ Quy Chân đạo sĩ, song thấy đạo sĩ chưa nhận bại, hay chưa ngã, thì chàng không có lý do gì can thiệp vào việc của người. Bởi, can thiệp như vậy là vô cớ chen vào ân oán của người, hành động đó là một vi phạm luật giang hồ, mà chàng thì rất tôn trọng tinh thần hiệp sĩ.

Trong cuộc, lão nhân đùa giỡn với đạo sĩ rõ rệt, như con mèo vờn con chuột trước khi ăn tươi nuốt sống nó, như con hổ giỡn mồi.

Đạo sĩ rất đáng thương, càng đáng thương hơn nữa là tà thuật đã hủy diệt thần trí của y, y phản ứng một cách ngây ngô, có lúc cũng đúng quy củ, có lúc lơ ngơ như một người chơi với.

Trúc kiếm dần dần rạch nát mặt mày, thân thể của Quy Chân, dĩ nhiên y phục của y cũng không còn nguyên vẹn.

Thân hình biến thể, mất hẳn nhân dạng, y phục rách tơi tả bay lất phất theo đà xoay động, nhìn y, không ai biết y là một vật thể gì. Vật thể đó làm cho Nhuế Vĩ bất chợt nhớ Pháp Hải. Tình trạng của Pháp Hải không khác tình trạng của đạo sĩ Vũ Đương hiện đại. Cảm thương cho Pháp Hải, Nhuế Vĩ rơm rệ.

Quy Chân dù sao cũng là con người bằng xương bằng thịt, dù có sức chịu đựng dai dẳng đến đâu, khi máu chảy quá nhiều cũng phải ngã. Một lúc sau, y không còn cử động đôi tay nổi nữa, tay thòng xuống, kiếm rơi liền.

Trong lúc đó thì lão nhân cao hứng vô cùng, niềm cao hứng thấp hèn, làm mất phong cách con nhà võ chân chính.

Thay vì dùng tay, lão càng vùng kiếm nhanh hơn, mạnh hơn. Đạo sĩ còn đôi tay không, lão nhân vẫn tiếp tục dùng mũi kiếm rạch thêm mấy vết thương nữa trên mình y.

Đến lúc đó, Nhuế Vĩ không còn nén nổi sự bất bình, lập tức hét lớn:

—Dừng tay!

Đồng thời, chàng khoát mộc kiếm từ dưới lên trên, chặn trúc kiếm, không cho chạm vào mình đạo nhân nữa.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, đánh lại đó, bởi lão nhân vận kinh, phát huy một hấp lực dồn vào trúc kiếm.

Trúc kiếm hút mộc kiếm dính cứng vào nhau.

Nhuế Vĩ cấp tốc vận dụng «Thiên Y Thần Công», rồi quát lên:

—Tách ra ngay!

«Thiên Y Thần Công» là khắc tinh của tà môn, từ tay chàng chuyển sang mộc kiếm, hóa giải hấp lực của lão nhân ngay.

Lão nhân nghe kinh lực cuộn cuộn dội lại từ trúc kiếm, đến tay, vào mình, không tài nào chịu nổi, bắt buộc lão phải rút kiếm, lui về ba bước. Lão xuôi tay đứng bất động, trừng mắt nhìn Nhuế Vĩ, mặt trắng nhợt. Lão không tưởng là Nhuế Vĩ đã luyện được một môn công kỳ diệu như vậy. Cái khổ cho lão là môn công đó lại là thứ khắc tinh cực kỳ lợi hại đối với sở học của lão.

Nhuế Vĩ hoành ngang ngọn kiếm, hỏi:

—Lão trượng muốn đấu ngay, hay phải nghỉ ngơi một lúc?

Lão nhân bị khích, nổi giận:

—Ngay bây giờ!

Nhuế Vĩ nhìn lão, lắc đầu:

—Không được! Chờ một lúc nữa.

Chàng thu kiếm, lùi lại.

Lão nhân càng phẫn nộ:

—Người khinh thường ta, hả tiểu tử?

Nhuế Vĩ lại lắc đầu:

—Không phải vậy đâu, chẳng qua tại hạ muốn có cuộc đấu công bình mà thôi!

Nói như thế, là không ngán lão chút nào, chàng không muốn nhân lúc lão tiêu hao khí lực mà giao đấu. Thắng lão trong trường hợp đó, đâu có vinh quang? Phải để cho lão khôi phục công lực, rồi sẽ đấu, dù sao thì chàng cũng thắng, chắc thắng, thì phải thắng sao cho có vinh quang chứ! Rõ ràng là chàng khinh thường.

Biết vậy, lão nhân càng giận dữ. Ngày trước, khắp sông hồ, có mấy tay chịu nổi với lão trong vòng ba chiêu? Thế mà bây giờ, một gã thiếu niên không xem lão ra cái quái gì! Một cuộc đấu công bình! Thì đối phương muốn thắng một cách công bình! Tuy nhiên, lão cũng khâm phục dũng khí của chàng, chàng không lợi dụng bất cứ trường hợp nào để chiếm tiện nghi.

Nhuế Vĩ lùi đến cạnh Quy Chân, nâng y lên, nhận thấy thương tích nhiều quá, không thể đếm được.

Chợt đạo sĩ mở mắt ra, đôi mắt hiện mơ hồ, dưới da thịt bày nhầy che phủ bên ngoài, thốt:

—Tà Kiếm! Tà Kiếm lợi hại...

Lão nhân giật mình, biến sắc mặt trầm nghĩ: “Tại sao hắn nói năng được? Kỳ quái! Hay là thuật Ma Tâm Nhãn của Diệp Sĩ Mưu hết linh nghiệm?”

Thì ra, bất cứ môn tà thuật nào, cũng đều tự giải, nếu người trúng thuật đó trải qua một cơn kinh biến hải hùng. Người trúng thuật khôi phục trạng thái bình thường, với đầy đủ trí giác. Trước đó có Pháp Hải, bây giờ đến lượt Quy Chân. Cả hai bị lão nhân dày vò đến tâm thần bị chấn động mãnh liệt mới lấy lại được trí giác.

Phàm những cao thủ thuộc lớp trước trong võ lâm, đều có nghe danh Tà Kiếm. Vì Tà Kiếm không giống với bất cứ kiếm pháp nào trong võ thuật, song nhìn qua là Quy Chân đạo sĩ biết ngay, dù ngày trước y chưa hề lãnh giáo thứ kiếm pháp lạ lùng đó.

Nhuế Vĩ khoát tay:

—Thương thế nặng lắm, đạo trưởng đừng nói năng gì cả, hãy tĩnh dưỡng một lúc.

Quy Chân lắc đầu:

—Bắn đạo... sắp chết! Bắn đạo nhờ... thiếu hiệp... bố cáo khắp giang hồ là Tà Kiếm chưa chết! Cho tất cả cùng đề cao cảnh giác...

Mắt long lên, đạo sĩ hắt hơi mấy tiếng, rồi tắt thở.

Nhuế Vĩ đặt Quy Chân xuống. Đoạn, chàng đứng lên quay mình đối diện với lão nhân, cất tiếng hỏi:

—Tại sao những người đó trước khi tắt thở đều nói là lão trượng chưa chết?

Lão nhân biến sắc mặt, đáp:

—Làm sao ta biết được?

Nhuế Vĩ thở dài, tiếp:

—Có lẽ năm xưa, lão trượng tạo nên một trường sát nghiệp hải hùng, nên giang hồ đều kinh sợ. Sau đó, lão trượng ẩn tích, mai tung, ai ai cũng tưởng lão trượng đã chết rồi. Bây giờ gặp lại, người ta kinh ngạc?

Lão nhân hừ một tiếng:

—Như vậy đó rồi sao?

Nhuế Vĩ tiếp:

—Trên thế gian, nhất định không thể có một người nào sanh ra với cái thị hiếu sát nhân. Có lẽ vì lão trượng luyện thứ kiếm pháp tà ác, cho nên khi giao thủ là phải giết người! Lão trượng dù không muốn sát nhân, Tà Kiếm bắt buộc phải sát nhân.

Lão nhân hỏi:

—Người nói chuyện với ai đó?

Chàng suy diễn qua sự việc, qua con người của lão nhân, đã hiểu thị hiếu sát nhân của lão không do bẩm tánh thiên sanh, mà là vì ảnh hưởng của Tà Kiếm gây nên. Chàng tiếp luôn:

—Ở đây, đâu có người thứ ba, thì tự nhiên tại hạ nói chuyện với lão trượng. Tại hạ xin khuyên lão trượng từ nay đừng giết người nữa. Lão trượng hãy nhớ đến cái lẽ báo ứng của luật trời, không muốn có quả dữ thì đừng gieo nhân ác.

Lão nhân nổi giận:

—Người giáo huấn ta?

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Tại hạ nào dám phạm thượng!

Lão nhân cười vang:

—Dù cho ngươi dám, thì cũng chỉ là dám lần cuối cùng thôi. Xem kiếm của ta đây!

Lão xuất thủ ngay. Song, kiếm đi nửa đà, lão thu về.

Nhuế Vĩ cho rằng tại vì công lực của lão chưa được hoàn toàn khôi phục, thành thử lão chưa dám thực sự khai diễn cuộc chiến. Chàng thốt:

—Đấu với lão trượng, tại hạ không chắc là mình thủ thắng. Dù tại hạ có chết dưới kiếm trúc của lão trượng, đó là do số mạng, tại hạ không hề oán than. Tuy nhiên tại hạ có lời thỉnh cầu này; giả như tại hạ chết, thì lão trượng nên xem là lần sát nhân sau cùng. Từ nay mong lão trượng đừng bao giờ hủy diệt nhân mạng như trước nữa.

Lão nhân không đáp lời chàng, chỉ hét:

—Tránh qua một bên!

Âm thanh của lão kỳ quái hết sức. Nhuế Vĩ chẳng rõ lão có ý tứ gì, đành phải bước qua một bên, xem lão làm gì kế tiếp.

Phía sau lưng chàng có chiếc giỏ, trong giỏ, còn có một con độc xà, loại «Vũ Tán Tiết».

Lão nhân vọt mình tới cạnh giỏ, quỳ xuống. Thân hình run lên đáng sợ, lão giỏ nắp giỏ, bắt con độc xà, nhai đầu nó.

Nhuế Vĩ nhận ra, lão có bệnh kín. Có lẽ bệnh kín đó đang hồi phát tác, và mỗi lần bệnh phát tác lão phải ăn sống đầu độc xà, chất độc của rắn làm dịu cơn bệnh.

Ăn xong đầu rắn sống, lão nhân hết run người, thần thái trở lại bình thường ngay. Lão đứng lên.

Nhuế Vĩ thở dài, thốt:

—Cần gì phải dùng biện pháp đó! Bởi chứng bệnh của lão trượng chỉ được xoa dịu thôi, chứ không tiêu trừ hẳn. Sao lão trượng không tìm y sư, nhờ chữa trị cho?

Lão nhân nhận thấy, một lần nữa, Nhuế Vĩ không thừa cơ hội hạ thủ. Bởi, lúc lão phát cơn rung, nếu chàng muốn giết lão, thì chỉ với một cái vung tay thôi, lão cũng mất mạng rồi. Do đó, lão không còn xem Nhuế Vĩ là địch nữa.

Lão lắc đầu, đáp:

—Y sư ở đâu mà tìm? Ta chỉ còn có cách đó thôi. Suốt hai mươi năm nay, ta lấy độc trị độc, nếu không thì ta đã về châu Diêm Vương từ lâu lắm rồi!

Nhuế Vĩ hỏi:

—Mỗi ngày lão trượng đều mỗi ăn rắn độc?

Lão nhân gật đầu:

—Không thể quên ăn một ngày. Không ăn là ta chết! Mỗi hôm, ta ăn một con, song hôm nay, vì có dụng lực, ăn một con, chứng bệnh vẫn phát tác như thường. Cho nên, ta cần phải ăn bù thêm một con nữa.

Nhuế Vĩ cau mày hỏi:

—Trước kia, lão trượng trúng phải loại độc gì?

Lão nhân đáp:

—Một loại độc được cực kỳ độc, một loại đệ nhất độc trong thiên hạ!

Rồi lão tiếp luôn:

—«Kim Cúc Hoa»!

Nhuế Vĩ kêu lên kinh hãi:

—«Kim Cúc Hoa»?

Lão nhân hỏi:

—Người biết loại độc đó?

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Bảo Chủ Bạch Bảo là Hồ Dị Phàm có nói là cao tổ của y, Hồ Nhất Dao, năm xưa vì trúng phải «Kim Cúc Hoa» của Nhất Đăng Thần Ni mà phải bỏ mạng.

Tự nhiên, chàng phải hiểu đó là loại cực độc.

«Kim Cúc Hoa»! Ngày trước, Hồ Nhất Dao chết vì nó, ngày nay lão nhân mang bệnh kín cũng vì nó! Nhất Đăng Thần Ni Trương Ngọc Trân có liên quan gì trong vụ này chẳng? Trên đời, ngoài Nhất Đăng Thần Ni, còn ai biết sử dụng loại độc đó? Chàng hỏi:

—Ai hạ độc?

Lão nhân rít lên:

—Trương Ngọc Trân!

Quả đúng như Nhuế Vĩ suy đoán! Chàng kêu lên:

—Quả nhiên là bà ấy!

Lão nhân trở mặt độc nhất mở được:

—Người nói gì? Người biết mục ấy?

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Tại hạ có gặp bà ta một lần. Nghe nói năm xưa bà dùng «Kim Cúc Hoa» hại chết thiên hạ đệ nhất cao thủ là Hồ Nhất Dao...

Lão nhân đáp nhanh:

—Đúng vậy! Không ngờ người còn nhỏ tuổi mà biết được nhiều cổ sự trong võ lâm! Sau khi hại chết Hồ Nhất Dao rồi, mục tìm ta!

Nhuế Vĩ thở dài:

—Cũng vì Tà Kiếm của lão trượng!

Lão nhân tiếp:

—Mục định dùng mỹ sắc dụ hoặc ta, nhưng Quách Thiếu Phong này lại không phải là tay hiếu sắc, mà chỉ là hiếu sát thôi!

Đoạn lão tiếp luôn:

—Dùng mỹ sắc không thành công, mục sanh tâm sát hại ta, mục bảo ta truyền kiếm pháp cho mục. Ta chẳng những không truyền lại còn biếm nhẽ mục tham lam, vô sỉ. Mục nổi giận, hăm dọa giết ta. Đến lượt ta nổi giận, rút kiếm chém mục. Ngờ đâu mục không né tránh, mũi kiếm phốt qua gây một vết thương nơi ngực mục. Ta hối hận vì đã xuất thủ uy hiếp một nữ nhân. Mục chụp cơ hội đó, quyết đòi ta phải truyền kiếm pháp cho mục, nếu không thì mục sẽ tuyên bố sự tình khắp sông hồ rằng Quách Thiếu Phong đốn mạt, dám dùng kiếm hống hách với nữ nhân. Ta nhận lỗi, cho mục biết rằng kiếm pháp thì ta không thể truyền, nếu mục muốn học bất cứ môn công nào khác, thì ta sẵn sàng chỉ điểm. Mục chỉ đòi học cho bằng được kiếm pháp, còn các môn công khác, thì mục xem thường. Nếu ta không truyền cho mục thì phải để mục rạch một vết thương nơi ngực ta. Có vậy mới công bình, và mục sẽ bỏ qua sự tình, không tuyên bố trên giang hồ nữa.

Dừng lại một chút, rồi lão tiếp:

—Ta chịu liền. Mục lại nói, ta có dung mạo tuấn tú, nếu gây xeo cho ta thì uổng quá, mục chỉ cần phốt mũi kiếm qua, tượng trưng sự báo hận vậy thôi, chứ không cần vạch sâu.

Nhuế Vĩ kêu lên:

—Nguy! Nguy!

Quách Thiếu Phong hỏi:

—Nguy làm sao?

Nhuế Vĩ đáp:

—Mũi kiếm của bà có tẩm độc là cái chắc!

Quách Thiếu Phong thở dài:

—Người thông minh hơn ta nhiều! Phải chi lúc đó ta sáng ý như người! Ta cứ cho rằng thật tình mục không muốn để sẹo, để vết nơi mình ta mà thôi!

Nhuế Vĩ nổi giận:

—Bà ấy thâm dặt ác độc, chẳng khác loài rắn rết!

Nhớ đến Hồng Bào Công, Nham Nhiêm Khách, chàng xúc động tâm tình, mắt ràn rụa lệ.

Quách Thiếu Phong hỏi:

—Người có cừ thù chi với mục ấy chẳng?

Nhuế Vĩ hét lên:

—Cừu cao hơn núi, sâu hơn biển!

Quách Thiếu Phong thở dài:

—Hơn hai mươi năm, ta không gặp lại mục. Có lẽ giờ đây võ công của mục tinh tiến phi thường. Người muốn báo thù, tất phải hết sức cẩn thận mới được. Ta không giúp gì người được, nếu có thể, thì chẳng chẳng khi nào ta khước từ.

Nhuế Vĩ lấy làm lạ, hỏi:

—Còn mối thù của lão trượng? Chẳng lẽ lão trượng bỏ luôn, không nghĩ đến việc báo phục?

Quách Thiếu Phong đáp:

—Về cừu hận, ta có một đại địch, tuy nhiên, lấy một chọi một, ta không ngán người đó. Còn như Trương Ngọc Trân thì mục không đáng cho ta phải ngại lắm. Tạm thời, ta xếp mối thù đối với mục lại một bên, chờ khi ta thanh toán đại địch xong, sẽ giải quyết vấn đề với mục.

Nhuế Vĩ hỏi:

—Đại cừu địch của lão trượng là ai?

Quách Thiếu Phong thở dài. Một lúc lâu sau, lão mới đáp:

—Đại cừu địch của ta? Rồi người sẽ biết. Hãy nghe ta kể tiếp câu chuyện đây! Sau khi Trương Ngọc Trân phốt mũi kiếm, rạch một đường nơi ngực ta, ta cảm thấy khó chịu hết sức, vội hỏi. Mục bật cười ha hả, bảo rằng mũi kiếm có tẩm chất độc «Kim Cúc Hoa». Ta cứ thông thả mà chờ chết. Ta giận quá vung

kiếm chém liền. Nếu có phải chết, thì mục cũng chết theo ta. Lúc đó, tài nghệ của mục còn kém, ta áp đảo mục dễ dàng. Chính mục cũng không ngờ ta đã trúng độc mà còn hung hăng như thế, nên vừa chống đỡ, vừa kinh hãi, kêu cứu ầm lên. Không may cho ta, lúc sắp sửa giết được mục thì có người bỗng xuất hiện và đâm cho ta một kiếm vào mắt. Nhát kiếm đó không đến nỗi quá lợi hại mà ta không tránh kịp. Nhưng chỉ vì ta dốc toàn tâm toàn ý, quyết giết cho được Trương Ngọc Trân, nên không phòng bị có kẻ đánh lén. Ta ôm mắt chạy đi liền. Chạy một lúc lâu, ta chịu không nổi với sự hành hạ của chất độc, nên ngã xuống, hôn mê luôn. Đến lúc ta tỉnh lại, thấy một con «Bách Bộ Xà» đang hút huyết của ta. Ta sắp chết, con vật lại còn tìm đến ta mà hút huyết, hẳn là nó muốn cho ta chết gấp. Ta nổi giận, chụp nó nhai đầu cho hả tức. Ngờ đâu, nuốt hết đầu rắn độc rồi, ta nghe trong mình sáng khoái vô cùng, mười năm dài, không ngày nào ta không ăn đầu rắn độc. Tuy ta không có cách giải cho độc tuyệt gốc, song với phương pháp đó, ta vẫn sống được như thường. Ta lấy thuốc Kim Sang ghệt vào con mắt bị thương, rồi trở lại chỗ cũ, quyết liều sanh tử với người can thiệp cứu mạng Trương Ngọc Trân. Nhưng, khi ta đến chỗ cũ, thì cả hai đã đi rồi. Ta mất bao nhiêu năm trời, mới biết được người đó là ai!

Nhuế Vĩ lại hỏi:

—Mà người đó là ai?

Quách Thiếu Phong buông nhanh:

—Lưu Trung Trụ!

Nhuế Vĩ «ạ» lên một tiếng, thầm nghĩ: “Thì ra đại sư bá cứu mạng cho tặc ni!”

Quách Thiếu Phong tiếp:

—Ta tự lượng sức mình, cho rằng khó mà thủ thắng nổi với lão ấy, huống chi ta lại mang chất độc trong mình, dù sao thì công lực cũng kém giảm phần nào. Cho nên, ta tìm một địa phương ẩn tích mai tung, vừa để luyện kiếm thuật vừa để nghiên cứu phương pháp trị độc. Một hôm, ta nghe giang hồ truyền thuyết là ta bị dâm nữ Trương Ngọc Trân sát tử và Hắc Bạch lưỡng đạo trong võ lâm hết sức vui mừng, ta tức uất đến mửa máu tươi mấy lượt. Sự tình đó, đương nhiên là do Trương Ngọc Trân tuyên bố mọi nơi, bởi thế ta càng thù hận mục ấy. Người phải hiểu, độc xà không phải dễ tìm, hôm nào không có độc xà cho ta ăn, là hôm đó ta bị chất độc hành hạ đến chết đi sống lại. Có một hôm, ta không tìm đâu ra độc xà, mà số dự trữ cũng hết sạch, may thay ta gặp Diệp Sĩ Mưu, tay chuyên môn nuôi độc xà. Ta xin y một con, ăn ngay trước mặt y. Y lấy làm lạ hỏi nguyên do, ta

không giấu diếm, nói hết cho y nghe. Lúc đó, y chưa có sự nghiệp gì to tát, mà ta thì thình danh rất to lớn. Y hết sức mừng là gặp được ta, thỉnh luôn ta về hòn đảo này và chiếm luôn sơn cốc làm một nơi riêng biệt. Ta lập ra một giới điều, trừ những kẻ mang rắn độc do y cung ứng đến cho ta, không một ai khác được vào sơn cốc. Mấy năm trước đây, thỉnh thoảng Diệp Sĩ Mưu có đưa vào sơn cốc cho ta những môn nhân bảy đại kiếm phái, bảo rằng để cho ta dùng làm đích làm bia luyện kiếm. Người phải biết, một kẻ có thị hiếu sát nhân, gặp người rồi là phải vui thích như thế nào chứ? Ta như con hổ đói được người cung cấp mồi vậy. Cho nên chỉ trong vòng mấy năm, ta đã giết hơn mấy trăm mạng người.

Nhuế Vĩ thở dài:

—Diệp Sĩ Mưu lợi dụng lão trượng rõ ràng!

Quách Thiếu Phong cười nhẹ:

—Người tưởng ta không biết à? Diệp Sĩ Mưu nuôi mộng làm bá chủ võ lâm, nên trước hết cần tĩa dần bảy đại kiếm phái. Thực hiện chủ trương đó, y lại đổ tội cho ta. Nhưng ta sợ gì mà chẳng dám sát nhân? Mặc Diệp Sĩ Mưu có âm mưu gì, ta cứ biết thỏa mãn thị hiếu là đủ!

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Lão trượng không thể không giết người sao?

Quách Thiếu Phong không đáp, chỉ hỏi lại:

—Ta biết người họ Nhuế, song tên người là chi?

Nhuế Vĩ đáp:

—Tên Vĩ!

Quách Thiếu Phong lại hỏi:

—Ta có thể gọi người là tiểu huynh đệ được chăng?

Nhuế Vĩ gật đầu.

Quách Thiếu Phong lộ vẻ hân hoan:

—Tiểu huynh đệ ơi! Người với ta hợp ý nhau quá. Người lại rất tối với ta!

Nhuế Vĩ thở dài:

—Tốt ở chỗ nào đâu lão trượng?

Quách Thiếu Phong đáp:

—Không kể xiết!

Nhuế Vĩ nghiêm giọng:

—Tại hạ yêu cầu lão trượng đừng giết người nữa, lão trượng có đáp ứng không?

Quách Thiếu Phong đáp:

—Ta sẵn sàng đáp ứng, nhưng mỗi thù một nhát kiếm đó, là phải báo bằng mọi giá!

Nhuế Vĩ giật mình. Song chàng lấy lại bình tĩnh, thốt:

—Độc chứng của lão trượng, tại hạ có cách giải trừ!

---- o0o ----